

снова-та му е една юначеска приказка, въ кой-то славя старокіевско-то врѣме; то е съвършено народно, ако и да е единъ отъ най-слабы-тъ плодове на Пушкиновъ умъ спорядъ пѣснотворческо-то си съдръжаніе.

Отъ Екатеринославъ прѣмѣстивъ Пушкина въ Одеса при графъ Воронцова, кой-то бѣше тамъ главенъ управитель. Това прогнаніе много понесе Пушкину за пѣснооучество-то му: той съ това влѣзе изъ срѣдъ-тъ на русскій народъ та му опозна същій животъ, защото по тѣя страны еще не бѣше ся промѣкнѣла западно-европейска цивилизація. Надалечъ отъ шумове-ты на столичный градъ, Пушкинъ прибираше чисто народно градиво за пѣсни и разгледваше иждъ новъ свѣтъ съ пѣснооуческо око. Като съзрѣ, че еще не си е набралъ жолко-то му трѣбувало познанія за да си дотъкми образованіе-то, той ся задѣни най-прѣво у стары-ты класическы творцы, а послѣ изучи и всички по-челны пѣснотворцы на новы-ты вѣкове; при това залѣгна да изучи и народны-ты приказки. Отъ чужденцы пѣснотворцы най-много му лѣгнѣхъ на сръдце какво-то ся види англійскій пѣснопоецъ лордъ Байронъ, за кого-то отпослѣ ся дрѣжаше като угледъ. Въ прогнаніе-то Пушкину спомогнѣхъ и другы слугы за да си обогаты фантазіѣ-тъ и да си размножи познанія-та; той обиде юго-источны-ты романтическы крайнины по Кавказъ, Кавказъ и по Бессарабіѣ, крайнины, пълны съ естественъ хубость, и по кой-то живѣяхъ народи, кой-то еще не бѣхъ отстранили отъ природѣ-тъ. Тука и той ся подслони подъ крыло на природѣ-тъ та ся научи да обли истинскы най-хубавы образы и така съ това си достоинство са вряди да стой на единъ рядъ съ всички най-вѣщы епическы пѣснотворцы. Отъ пѣтуваніе-то му по Кавказъ ся испели пѣсьнь: „Кавказскіе плѣнницы,“ написана въ 1821 л. и не толкова прочюта ка-